

РЕШЕНИЕ

№ 1542

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100507060 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Поделение за П.П. – София към „БДЖ – П.П.“ ЕООД срещу решение от 10.03.2023 г. по гр.д. №52579/2020 г. на Софийски районен съд, 81 състав, с което е уважен предявеният от И. С. М. срещу жалбоподателя иск с правно основание чл.357 ал.1 вр. чл.188 т.2 КТ – за отмяна на заповед №Д-227/01.10.2020 г., издадена от директора на ППП – София, с която му е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ за допуснати нарушения на трудовата дисциплина на основание чл.187 ал.1 т.10 пр. последно КТ, като жалбоподателят е осъден да заплати на ищеца разноски по делото и по сметка на СРС държавна такса.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Сочи, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че не е налице виновно нарушение на КТ и на Правилата за етично поведение, утвърдени от управителя на ответника. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна И. С. М. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Дисциплинарните наказания се налагат, когато служителът е извършил виновно неизпълнение на трудовите задължения и с оглед тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на служителя наложеното наказание се явява съответно. Същевременно законът предпоставя изисквания към процедурата по налагане на дисциплинарни наказания, касаещи изслушването на служителя, мотивиране на заповедта, спазване на преклузивни срокове. Тежестта на доказване относно спазването на тези изисквания е за работодателя – ответник в процеса.

Подробното описание на обективните и субективните признаци на нарушението е от съществено значение за защита на служителя срещу неоснователно ангажиране на дисциплинарната му отговорност чрез депозиране на адекватни обяснения и при възможност – на доказателства, оборващи изводите на наказващия орган. Съгласно трайната практика на ВКС – решение №376/11.06.2010 г. по гр.д. № 264/2009 г., III Г О на ВКС, решение №278/19.05.2011 г. по гр.д. № 1276/2010 г., IV ГО на ВКС, решение №460/17.06.2010 г. по гр.д. №465/2009 г., III ГО на ВКС, постановени по реда на чл.290 ГПК, е възможно мотивирането на заповедта за дисциплинарно уволнение, чрез препращане към друг акт на работодателя обективиращ нарушението чрез неговите признаци, който е известен на работникът или служителят. Обосновката на работодателя за конкретните факти, поради които е издадена заповедта за уволнение, може да бъде формулирана и в друг документ, към който препраща заповедта. Не е задължително този документ непременно да изхожда от работодателя. Важното е той да е станал достояние на работника или служителя.

Настоящият въззивен състав също намира, че процесната уволнителната заповед не съдържа всички задължителни реквизити, посочени в нормата на чл.195 ал.1 КТ - мотиви, нарушителят, нарушението, индивидуализирано с неговите обективни и субективни признаци, кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. В заповедта нарушението е индивидуализирано само с посочване, че на 03.08.2020 г. ищецът при обслужване на влак №8601 на гара Нова Загора се е държал грубо, унизително и

неуважително с дежурния ръководител „Движение“ Р.Р., но не са посочени никакви конкретни действия, извършени от ищеца, които действия да могат да се преценят като груби, унизителни и арогантни. Такова индивидуализиране на нарушението не се съдържа и в представения по делото доклад от Л. Г. – началник на Локомотивно депо – София, вх. №46-03-24/31.08.2020 г., и цитиран в процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание, където също е посочено единствено, че на 03.08.2020 г. при обслужване на влак №8601 на гара Нова Загора ищецът се е държал грубо, унизително и неуважително с дежурния ръководител „Движение“ Р.Р., и липсва конкретика на определените като груби, унизителни и арогантни действия. Всичко това води до невъзможност да се установи в какво се изразяват конкретните извършени от ищеца действия, респ. тяхната незаконосъобразност, с които е нарушил трудовата дисциплина, което пречатства както защитата на работника, така и съдебния контрол за законност за наложеното наказание.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав счита, че наложеното на ищеца дисциплинарно наказание е незаконно - извършено е при неспазване на процедурните и материалноправните изисквания, поради нарушението на императивното изискване на чл.195 ал.1 КТ и на това основание подлежи на отмяна, като спорът не следва да бъде разглеждан по същество.

С оглед изложеното и поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното решение на СРС – потвърдено.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 400,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, платимо по реда на чл.38 ЗА.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20082869/10.03.2023 г., постановено по гр.д. №52579/2020 г. по описа на СРС, ГО, 81 състав.

ОСЪЖДА Поделение за П.П. – София към „БДЖ – П.П.“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. *****, да заплати на **адв. С. В.**, адрес: гр. София, ул. „****“, на основание чл.38 ЗА вр. чл.78 ал.3 ГПК сумата от **400,00 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____